

PICCONE SZIRMAY ALESSANDRA

ÉLET TÖRTÉNETE

Olaszországban, Milánóban születtem 1936. június 30-án, mint olasz apa és magyar anya első gyermeke. A második egy fiú volt aki ugyanazon a napon született, két évvel később.

1940-ben apámat, aki katonatiszt volt az olasz hadseregben, Afrikába helyezték és úgy gondolta hogy addig míg ő gyorsan háborúskodik Olaszország érdekében, anyám és gyerekei el mehetnek Budapestre meglátogatni a magyar rokonságot.

Ebből az következett hogy három év afrikai és az orosz fronton töltött hat hónap után, betegen hozzánk csatlakozott Budapesten, mert közben Milánóban a házunkat egy bomba eltüntette és újra meg kellett szervezni az életünket. Ez nem volt olyan egyszerű mert közben Magyarországon is kitört a háború.

1944-ben átköltöztünk szüleim barátainak a kastélyába Egyedre, ami először a németek hadi szállása volt és azután az oroszoké... így nem lehetett unatkozni!

Valamikor, a háború elején, a falu égett és átmenekültünk Rába Csanakba. A néhány kilométeres utat két lovas kocsival tettük meg. Az egyiket, kofferekkel, amihez a „Kendő” nevezetű tehén is hozzá volt kötve (hogy tejet ihassanak

a gyerekek!), Apám vezette. A másik tele volt szénával, amin mi feküdtünk, és azt Anyám vezette. Az utunk se volt unalmas, mert egy hadi repülőgép keringett felettünk és lőtt ránk. Amikor fölöttünk volt, megálltunk, a kocsik alá bújtunk, hogy a lövések ne érjenek minket. Azután újra fel a kocsikra és tovább, ameddig a gép nem repült vissza és lövöldözött megint ránk. Így eléggé lassan érkeztünk meg....de,

szerencsére, élve! Érkezésünk után néhány nappal, várható volt az orosz ellenség. Az esedékes éjszakára a nők és a gyerekek fel lettek téve a szénakazánba. Az úgy bonyolódott le, hogy anyám közöttünk feküdt a szénán és a kezeit, a csöndet őrizve, tartotta a szájunkon, de közben óriási patkányok utazgattak rajtunk ! Valahogy túléltük ezt is és másnap, visszaköltöztünk a pincébe. Ott láthattuk az első orosz katonát lejönni a puskájával együtt!....

1945-ben visszajöttünk Budapestre, ahonnan Apám 1946-ban visszautazott Olaszországba, hogy visszakapja munkáját és találjon új lakást. Azután nekünk is végre sikerült őt utolérni Milánóban, 1947-ben.

Szóval az életem első 11 éve igazán eléggé zavaros volt. Azután újra meg kellett tanulni olaszul és iskolába járni. Hogy ez könnyebb legyen, apámnak egy olasz barátja családjánál laktam egy évig, ahol egy velem egykorú fiatal lány élt és egy privát katolikus iskolába járt, ahova engem is beíratk, és ahova öt évig jártunk az új barátnőmmel együtt.

Az élet sok mindenre megtanított, ami nem volt mindig túl élvezetes, de nagy szerencsémre, eléggé praktikus és józan voltam már akkor is. Így el tudtam határozni, hogy nem érdemes negatív dolgokkal foglalkozni, mert azok csak az én életemet teszik tönkre és, mivel mindenben és mindenben van jó és rossz, jobb ha mindig a jóra koncentrálok. Mióta ezeket az életszabályokat figyelem, megszoktam és így cselekszem, azóta boldog ember vagyok.

Mint fiatal lány rengeteg energiám volt. Imádtam a sportot, én voltam az első és a leglassúbb nő gyors-korcsojázó Olaszországban. Csak akkor nyertem meg egy versenyt ha egyedül szerepeltem! De a „sztílusom” tökéletes volt! A probléma csak azért létezett, mert nem jutott időm gyakorolni, mivel mindig adódott valami érdekesebb tennivaló!...

A tánc volt a kedvenc foglalkozásom és, mind a társaságom többi tagjai, jól is csináltam. A huszadik születésnapom után, majdnem minden este, a barátaimmal rendszeresen jártunk táncolni és hajnalig szorgalmasan, megállás nélkül, azt tettük és azt nagyon élveztem.

A tanulással kevesebb sikerem volt, mert arra sohasem maradt idő! Mindig volt valami érdekesebb tennivalóm.... Emiatt az érettségi vizsgáim nem voltak sikeresek. Két lehetőség maradt: az első, az évet ismételni, tanulni és megint, de sikeresen, levizsgázni, vagy befejezni a tanulást.

Akkor elhatároztam, hogy abbahagyom a tanulást és dolgozni kezdtem egy irodában.

Dolgozni jobban szerettem mint tanulni, szóval sose bántam meg az elhatározásomat.

Körülbelül egy év iroda munka után, láttam az újságban egy hirdetést, hogy az állami repülőtársaság, ALITALIA, „stewardess”-eket keres.

Gyorsan válaszoltam, behívtak és fel is vettek, főleg a nyelvtudásom miatt (magyar, francia, német és angol) amit itt ott elsajátítottam.

Az új foglalkozásom Rómába szólított.

Sajnos a társaság hozzáállása az utazóközönséghez nem egyezett az enyémmel, mert, szerintem, több figyelmet érdemeltek volna. Mivel természetem minőségi kérdésekben idegenkedik a kompromisszumoktól, tíz hónap után „elváltunk”.

Az élet különböző területein próbáltam ki magamat: voltam filmgyári segédrendező, kísértem nemzetközi „turista” csoportokat, utazási irodában is dolgoztam és még „színészkedtem” is. Mindezt, több erkölcsi mint anyagi eredménnyel!

Az élet később engem igazolt az új állásaimban.

Sok nehéz helyzetben segített ki a hitem és mindennapi imáimban gondolkodok erre.

1962-ben visszaköltöztem Milánóba mert Apám megkért, hogy csatlakozzam a családi céghez. Egy évig valahogy kibírtam, de mikor Iby nagynéném meghívott nyaralni Vancouverbe, boldogan elfogadtam és Kanadába utaztam. Pár hónap után jött a következő ajánlat: „miért nem maradsz itt?” Erre, gondolva, hogy, ha nem tetszik, még mindig visszatérhetek Olaszországba, pozitív választ adtam. Kanadától letelepedési engedélyt kértem, amit meg is kaptam és kezdettem dolgozni.

Az első kanadai munkám a Vancouver International Festival-al (vancouveri nemzetközi fesztivál) volt mint kulturális felelős. Mielőtt vége volt a fesztiválnak 1964 tavasszán, a Canadian Pacific Airlines, a kanadai legnagyobb privát repülőtársaság,

alkalmazott a repülőtérre, mint „customer service representative” (Ügyfél szolgálati alkalmazott): tolmácsoltam, híres utasokat fogadtam és segítségre szorult utasokat segítetttem. Két év után meguntam az akkori eléggé primitív nyugati életet és áthelyeztettem magamat Montreálba, a rezervációs irodába. Majdnem huszonnégy évet sikeresen dolgoztam nekik, mint felügyelő, oktató, jegy eladó iroda direktora és, később, a quebeci területnek lettem „marketing” igazgatója.

1987-ben a társaság komoly problémákkal nézett szembe és, mivel másfél évvel később a nyugdíjam több mint duplájára növekedett volna, megszüntették a munkahelyemet és nyugdíjba helyeztek. Egy „tour operator” (nemzetközi utazás szervező) megbízott, hogy tervezzem meg a charter programjukat Montreál és Róma között, amit sikeresen végrehajtottam.

2004-ig mint utazási ügyintéző dolgoztam. Ezek után búcsút vettem a cégtől. Úgy éreztem hogy megérdemlek egy kis pihenést és a férjemmel, Szirmay Tamással, aki 1956-ban aktívan részt vett a forradalomban és menekülnie kellett Kanadába, haza költöztünk, az én gyerekkori emlékeim színhelyére, Budapestre.

2014-ben, a férjem halála után, mivel nem akartam a családom terhére lenni, beköltöztem a Farkas Edith Szeretetotthonba. Az elhatározást gyorsan de meggondoltan hoztam meg Isten segítségével.

Nagyon meg vagyok elégedve az ellátással és „otthon” érzem magamat! Persze az is jólesik, hogy az itteni családommal is jó viszonyba vagyunk és jólesnek a családi „összejövetelek” amiket évente többször rendezünk, amin négy generáció vesz részt.

2014-2020 Már több, mint hat évet töltöttem itt és, amíg erőm engedi, igyekszem hasznossá tenni magam és élvezem új barátaim társaságát.

Részt veszek majdnem minden programban amit rendeznek és én, ha szükséges, segítek minden tennivalóban. Majdnem minden nap megesik, hogy néhány lakótárssal összeülünk és kártyázunk. Így még gyorsabban telik az idő és szórakozunk is.

Hetente kétszer van torna óra, amin sokan részt veszünk.

Van itt egy nagy és gyönyörű kert is, ahol órákat el lehet tölteni, sétálni vagy társadalmi életet élni, amikor az idő megengedi, ez sokszor történik.

Szóval tennivaló bőven adódik mindenki számára, unatkozni nem kell....

